

КОЛЕДЕНЪ СЪНЪ

Край една тъмна гора имало кжщурка, въ кжщурката огнище, а край огнището се припичали майка и дете. Детето се казвало Лапанчо, защото било много лакомо.

Било Бъдни вечеръ. Сложила майката сиромашка трапеза. Прекадила я съ тамянь. Отчупила отъ питката за Лапанчо, взела си и тя. Лапанчо скочилъ:

— Не искамъ питка! — заплакалъ той.

— Защо?

— Защото не е намазана съ медъ!

— Ехъ, — въздъхнала майката, — ако бѣше татко ти живъ, и медъ щѣше да има, и топълъ кожухъ щѣше да ти купи, но сега азъ не мога!

— Можешъ, можешъ! — извикалъ Лапанчо, тръсналъ се по коремъ и почналъ да рита съ крака.

— Нѣмало какво да прави майката,

завила си главата съ шалъ, взела едно пукнато гърне, облѣкла продрания си кожухъ и отворила вратата.

— Ти стой тука, азъ ще ида да събера медъ по хралупитѣ. Сега мечкитѣ спятъ, но ако се пробуди нѣкоя, ще ме лапне цѣла.

— Нѣма, нѣма да те лапне! — викалъ Лапанчо, който мислѣлъ само за сладкия медъ.

Майката излѣзла вънъ. Посрещнала я дълбоката коледна нощъ. Тъмната гора тихо ѝ шепнѣла. Отъ небето свѣтѣла месечината кротко като майка.

Лапанчо останалъ самъ. Седналъ край огнището да пуши съ сламка. Чакалъ, чакалъ, па задрѣмалъ.

Въ това време презъ комина долетѣла една шарена птичка и кацнала на ржката му.

